

Иисус продължи словото си и каза: „Когато по заповед на Първата мистерия погледнах надолу към света на хората, намерих Мария, която според материалното си тяло се нарича „моя майка“. Говорих с нея в образа на Гавриил, и когато тя се обърна към мен във Висините, вложих в нея първата сила, която бях получил от Барбело¹, а именно силата на тялото, което носех във Висините. Вместо душа вложих в нея силата на великия Саваот, на Доброто, който се намира в областта отдясно.

Дванадесетте сили на Дванадесетте Спасители на Съкровищницата на Светлината, които бях получил от дванадесетте служители в средата, вложих в сферата на архонтите. И деканите на архонтите и служителите им мислеха, че това са души на архонти. И служителите ги взеха и ги свързаха в телата на вашите майки.

Когато настъпи вашето време, вие се родихте в света, без във вас да са души на архонтите. Така получихте една част от силата, която беше вдъхнал в този свят последният помощник. Това е силата, която сега е смесена с всички невидими и с всички архонти, и всички еони, с една дума, смесена е с този свят на покварата.

Тази сила, която в началото създадох от самия себе си, вло-

---

¹ Б.пр. Небесната Майка

жих в Първата заповед. И Първата заповед вложи една част от нея във Великата светлина. Великата светлина вложи една част от това, което беше получила, в петте Помагачи. Последният от Помагачите взе една част от това, което беше получил, и я вложи в сместа. И тази част сега се намира във всички, които живеят в света на смесването, както току-що ви казах.“

Така говореше Иисус на учениците си на Елеонската планина. И добави: „Радвайте се и ликувайте, защото времената се изпълниха. Радвайте се и се веселете, и умножавайте радостта, защото времената се изпълниха, за да се облека с дрехата, която ми бе определена от самото начало, и която оставих в последната мистерия, докато дойде времето на изпълнението.

Времето на изпълнението е времето, в което чрез Първата мистерия ми бе заповядано да говоря с вас за цялата истина, от началото до края, и за най-вътрешното на вътрешното до най-външното на външното, защото чрез вас ще бъде спасен светът. Радвайте се и ликувайте, защото сте благословени измежду всички хора на земята, защото вие сте, които ще спасите целия свят.“

Пистис София, глава 8

Силата на малкия Иао, на Доброто

Ако разгледате внимателно структурата на познатото ни Христово Евангелие, тогава се оказва, че най-напред се говори за едно свещеническо семейство, за Захария и Елисавета. На Елисавета ѝ е предречено, че пророк Йоан ще бъде роден от нея. След известно време, едно подобно предвещание се случва в едно второ семейство, което значи в едно формиращо се семейство, на Йосиф и Мария, които били сгодени един за друг. Предвещава се, че от Мария по чуден начин – без участието на партньора ѝ – ще бъде роден Господ Исус.

Йоан се ражда – Исус се ражда. Йоан осъществява своето дело и изчезва, веднага щом Господ Исус започва своята работа. Смяната на тези образи на евангелската сцена става чрез едно кръщение във водите на Йордан. След това евангелският разказ продължава по познатия ни начин.

В Школата на Златния Розенкройц постоянно се набляга на това, че не трябва да гледате на тези евангелски послания като на едно историческо събитие в обикновения смисъл, а като на едно събитие, което се случва винаги в актуалното днес.

Това звучи абсурдно и невъзможно за онези, които не разбират смисъла на евангелските послания, които гледат само външната страна на живота и са станали подвластни на

богове и идоли. Накратко казано, това е абсурдно за всички, които са застинали в обичайното, природно-религиозно съзнание.

Обаче онези, които знаят за Универсалното учение и онези, които изповядват ученичество в една Духовна школа, познават и изпитват истината на това тълкувание. Ние говорихме за това, основавайки се на обяснението на *Пистис София*. При това ние установихме, че има три чудни раждания:

Раждането на Йоан,
раждането на Исус,
и раждането на Христос.

За да получи човек участие в първото чудно раждане е необходимо той да бъде един определен човешки тип, един човек, който от горчив опит, от неволя и смърт, от мъки и страдания е затънал в тази природа на смъртта и започва да търси поради неспокойствието в кръвта си и безплодността на всички диалектични усилия.

Въз основа на своето състояние на съществуване този човек, който може да бъде обозначен като човека Захария-Елисавета, бива докоснат от лъчевата сила на малкия Иао, на Доброто, който е в средата. Това е едно електромагнитно излъчване, фундаменталната гностична сила, която е нападнала в сърцето нашата смъртна природа, т.е. в основите ѝ.

Тази сила е Божественият отговор на душевната мъка на току-що описания човек. И всеки, който сега и по-късно живее в една такава душевна мъка, получава този отговор. Тогава чрез този отговор човекът малко по малко се отваря за една нова гледна точка, за едно ново виждане за нещата.

Всичко става различно. С този първи лъч на активността на Братството се действа в Духовната школа при всяка обичайна работа. Това е силата на Иао, който е в средата. Всички, които са влезли в Духовната школа, са забелязали това, когато за първи път са се запознали с Духовната школа, с нейната работа и с учениците ѝ. Сякаш от очите на влизания е било смъкнато покривало и той изведнъж е видял безброй неща, да, дори целия живот напълно различно.

Но никой, който познава или е познавал този период (Захария-Елисавета), не бива да допуска, че тук става въпрос за едно съвършено състояние на съществуване като крайна цел. Защото това е само един предродилен стадий, известяването на едно възможно раждане. Ето защо след това разширяване на сетивните възможности на съзнанието трябва да са налице готовност и твърда решимост, за да се залови човек за работа на базата на новата гледна точка, на новото докосване, да сложи ръката си на плуга.

Ако копнеете за това, ако този копнеж расте във вас, тогава вашите ръце се каляват за Делото, подготвят се за Делото на свободното себеизграждане чрез една втора лъчева сила. Тази втора лъчева сила тогава се означава като раждането на Йоан, или новораждането на Илия. Това означава: Младият кандидат се свързва с кръвната сила на всички освободени. Той получава това кръвно наследство, което е едно сидерично излъчване. Той сякаш в кръвта се свързва с всички братя и сестри, които са вървяли преди него по Пътя.

Това е едно съкровище на кръвта, кръвното съкровище на победителите, на превъзмогналите, силата на една жива общност. Тази сила ви прави способни да нападнете самите

себе си, да се наложите по Пътя като истински ученици. Не са ли кръвно наследство също и всички обикновени човешки способности, възгледи, мнения, недостатъци, слабости и прояви? Това, което не притежавате в кръвта, никога не може да стане действителност. Затова това ново раждане в кръвта, получаването на това кръвно наследство, е условие за всичко. Когато вашият тип отговаря на поставените изисквания, тогава това кръвно наследство ви се дава.

Тогава *Пистис София* продължава със своите обяснения на Универсалното Учение и казва:

Иисус продължи словото си и каза: „Когато по заповед на Първата мистерия погледнах надолу към света на хората, намерих Мария, която според материалното си тяло се нарича „моя майка“. Говорих с нея в образа на Гавриил, и когато тя се обърна към мен във Висините, вложих в нея първата сила, която бях получил от Барбело¹, а именно силата на тялото, което носех във Висините. Вместо душа вложих в нея силата на великия Саваот, на Доброто, който се намира в областта отдясно.“

Следователно в ученика, който сега ви описваме, действат два лъча на новото електромагнитно поле: лъчът, който ободрява и подкрепя търсача и му показва като отдалеч Бащината земя, и лъчът на кръвното наследство, който динамизира ученика, подбужда го към действие, кара го да приеме образа на Йоан. Когато ученикът е зает с това, неговото

¹ Б.пр. Небесната Майка

същество израства към един нов тип, който в Евангелието се обозначава като Йосиф-Мария.

Работата върху самия себе си, възпламенена от първите два лъча на непреходната Истина, разбира се, е свободно себеизграждане. Вие си пробивате път през препятствията: това е Йоан, проправящият Пътя. Резултатът от това проправяне на пътя е типично за Йосиф, дърводелеца – свободния зидар.

Чрез тази промяна съществото на ученика естествено бива водено към една криза, към една крайна точка, към една граница, към момент, в който всички диалектични възможности закономерно трябва да достигнат своя край. Това състояние се нарича „Мария“. Микрокосмосът влиза в това състояние чрез последователната и упорита работа на Йосиф-Дърводелеца. Затова се казва, че Йосиф и Мария са свързани, сякаш са двойка.

Но можете ли да кажете дали вашата подготвителна дърводелска работа е достатъчна, за да сте достойни за съвършеното състояние на Мария? Не ви ли спождат постоянно съмнения и чувството, че едва сте започнали? Затова се казва, че Йосиф и Мария още не са женени. Те са предопределени за единение, но реалността е още далеч.

Но в това състояние на „познаващ сякаш отдалеч, но въпреки това усърдно зает с порива на кръвта“, като по чудо идва докосването на една трета гностична лъчева сила, а именно тази на Барбело. Буквално преведено *Барбело* означава: син на сломяването. Вие навярно разбирате, че сега, в тази сила на Барбело, започва обръщането, преобразяването на природното същество в същество от Духовния порядък – Иисус Христос.

Това преобразяване обаче изисква необходимото сломяване. Може би сте си мислели, че сломяването чрез Йоан и Йосиф е достатъчно, за да акостирате тържествено, с опънати платна в пристанището. Но това изправяне на пътищата в първата фаза е изправяне на пътя по чисто хоризонталната плоскост. Носени от първите два лъча на Гносиса, вие осъществявате това според вашата воля, схващания и вкус, доколкото ви позволява вашето разбиране, докъдето стига кръвното ви състояние, доколкото енергията и дееспособността ви отварят пътя ви в освобождаващия смисъл.

Ние ви питаме: „Притежавате ли съвършено разбиране? Съвършено ли е вашето кръвно състояние? Вашата дееспособност съвършена ли е в освобождаващия смисъл?“

Вие честно и откровено, и от все сърце ще отговорите с едно „Не!“ Това разбира се парализира развитието. Така вие бихте се изгубили в пустинята. И сега третият лъч на Барбело предотвратява това. Той методично и напълно унищожава и сломява това, което може би не желаете, всичко, за което вашия разум е безнадеждно ограничен и несъвършен, всичко, което вашата енергия не успява да осъществи.

Тази лъчева сила ви напада по волята на Отца. Ето защо сега във вас, при които отначало така добре вървеше, може да възникне един безнадежден хаос. Може да възникне силна съпротива, природната съпротива, поривът за себеутвърждаване и огромен страх. Тогава, ако не се наложите като смел, твърдо решен герой, ще бъдете сломени.

Като всеотдаен ученик във фазата на Йоан, вие, разбира се, искате да пригответе своето скъпоценно великденско агне и да седите в малката си къщичка, изпълнени със смирение и концентрация. Но тогава се надига, както при Християн Ро-

зенкройц, бурята на третия лъч – лъча на Барбело – който разтърсва из основи цялата ви къщичка.

Сега е важно да се откажете от вашата спонтанна, природна съпротива и като Мария да кажете: „Твоята воля да бъде.“ Вие трябва да се държите така, че чрез вашето жизнено поведение да молите: „Не моята, а Твоята воля да бъде“. Тогава приемате във вашата душа силата на великия Саваот, на Доброто, който се намира от дясната страна.

Това е регулиращият живота, регулиращият равновесието четвърти лъч на Гносиса, който ви прави способни с радост да вървите по пътя на сломяването. Това е един път, който вие по природа не можете да желаете, видите и схванете, но по който, въпреки това, умирайки вървите без съпротива, за да бъдете родени завинаги живи.

Силата на великия Саваот

Ние обсъдихме подробно, че има три чудни раждания. Кандидатът трябва да изкачи три стъпала, ако иска да напусне диалектичния живот. Тези стъпала или раждания са: раждането на Йоан, раждането на Иисус и раждането на Христос.

Всяко от тези раждания става възможно за ученика чрез действието на четирите Светлинни лъча, на четирите силови радиации на електромагнитното поле на обновлението. Ние ви обяснихме, как се проявяват четирите лъча и как действат в процеса на раждането на Йоан. В *Пистис София* първият лъч в процеса на раждането на Йоан се нарича лъчът на малкия Иао. Това е Божественият отговор на душевната мъка на начинаещия ученик. Вследствие на това у търсача изведнъж възникват прозрение, разбиране и нови перспективи за Пътя на освобождението. Търсачът вижда Пътя пред себе си.

Ако сега чрез това разбулване се събуди един могъщ копнеж да се върви по този Път на освобождението, в съответствие с качеството и силата на този копнеж за освобождение възниква и една възприемчивост за втория лъч на Гносиса. А копнежът се събужда, когато разбулването на диалектиката и горчивината от заблудата на съответния човек станат пълни.

Чрез възприемчивостта за втория лъч на Гносиса кандидатът се свързва с полето на кръвта, с кръвното наследство

на всички братя и сестри, които са вървели Пътя преди него. Тази кръвна свързаност прави приближаващия се способен да събере достатъчно смелост, сила и динамика, за да сложи ръката си на плуга. В тази сила младият ученик може да премине към истинската работа, към истинското дело.

Вие обаче ще разберете, че един диалектичен човек, който чувства своето съществуване и своя свят отделени от Бога и по този начин открива в живота си безброй грешки, които са от фундаментален вид или възникват от заблудата, може да достигне в своята свещена работа само една определена граница. Чрез сериозен и възвишен стремеж вие можете да неутрализирате много грешки в живота си, може да изправите много жизнени пътища за вашия Бог, но в крайна сметка не можете да неутрализирате жизнената грешка, която сте вие самите. Азът не може да убие аза.

Наистина ние говорим за изгубването на аза като абсолютна необходимост в свещените мистерии на трансфигурацията, но човек не може да неутрализира напълно аза. Най-много може да се достигне една определена граница. Винаги остава един радиус на действие, в който азът трябва да действа, в който той е длъжен да осъзнава, да мисли, да чувства и да действа. Помислете само за гражданския живот, от който не можете напълно да се дистанцирате.

Затова задачата за изгубването на аза води в първата фаза до една определена граница. Стойки на тази граница, кандидатът изпитва докосването на една трета гностична лъчева сила, която в *Пистис София* се нарича „силата на Барбело“, синът на сломяването. Тази лъчева сила ви напада по волята на Отца и методично и напълно разрушава, унищожава

всичко, което желаете и всичко, което може би не желаете, както и всичко, което абсолютно не можете. В това трето излъчване природният аз бива сломен в същинското си ядро. Затова в Библията се казва, че Йоан бива обезглавен.

Лъчевата сила на Барбело е радикална и съвършена. Ученикът трябва да е готов да понесе това унищожаване и действително да докаже: „Господи, не моята, а Твоята воля да бъде“.

Който в този момент иска да се отдаде напълно – до последния остатък на старото си аз-съществуване, се отваря за една четвърта лъчева сила на Гносиса, която се нарича „силата на великия Саваот“. Това е една регулираща живота и равновесието радиация, която прави кандидата способен да върви с голяма радост по пътя на сломяването, и то преминавайки през портите на една смърт от много особен вид.

Така ученикът преминава в едно второ чудно раждане, раждането на Иисус, което по същия начин се осъществява чрез четири лъча на Гносиса. По-рано вече говорихме за 12-те магнитни точки в ауричното съществуване, които заедно правят възможна новата светлинна дреха. За да разберете по-добре от всякога цялата мистерия на новораждането, трябва още веднъж да насочим вниманието ви към тези 12 магнитни точки.

Вие знаете, че магнитният небосвод в ауричното съществуване определя цялостното естество на душевното ви състояние и на жизненото ви състояние, тъй като всички магнитни силови линии, които излизат от ауричното съществуване се свързват със съответстващи им точки в светилището на главата ви. Така цялостният микрокосмос образува едно магнитно единство, една единствена по рода си цялостна взаи-

мосвързана система. И притежанието на Атома на Духовната искра там, където е върхът на дясната сърдечна камера, също не може да промени нищо от това.

В Духовната школа на Златния Розенкройц се обръща внимание на това, че съществуват същества с Духовна искра и същества с жизнена искра. Към тези две групи трябва да прибавим и една трета. Наистина, това много усложнява обзора на всичко случващо се, но е необходимо, за да могат да се обяснят събитията в живота на някои хора и тяхното поведение, тъй като в близко бъдеще тези начини на поведение и събития ще се срещат по-често от всякога преди.

Вие знаете, че едно същество с жизнена искра фундаментално не е нищо друго, освен едно природно същество, един по-висш животински тип. Съществото с Духовна искра притежава микрокосмос, който произхожда от праминалото на човечеството, от първоначалните седем главни раси. Затова той притежава една определена сигнатура. В неговото аурично същество освен действащия, функциониращия магнитен небосвод, се намира и един латентен магнитен небосвод, една угаснала, тъмна система. Този микрокосмос притежава в сърцето на своето кълбо един Праатом. Когато една жива личност е изявена в него, тогава този Атом се намира там¹, където е дясната сърдечна камера на личността.

Този Атом в центъра на микрокосмичното кълбо винаги е извънредно чувствителен за импресии и влияния от жизненото поле, в което микрокосмосът е пребивавал преди своето падение. Но тези импресии не могат да намерят

¹ Б.пр. този Праатом е от друго измерение и не е част от сърцето, а само пространствено се намира там

отклик в микрокосмоса, следователно и в личността, ако и дванадесетте първоначални латентни магнитни ядра на шестия пръстен в ауричното същество на този микрокосмос не са станали възприемчиви за тях. Ако тези дванадесет първоначални магнитни ядра все още са толкова латентни, отразяващата функция на Праатома не може да предизвика в личността, следователно и в цялостното същество, нито една единствена активност от наистина освобождаващ характер. Тогава тази отразяваща функция на Праатома най-много да породи в съответния човек някакъв интелектуален и мистичен интерес. Но този човек със сигурност няма да тръгне по Пътя на раждането на Йоан и също тъй малко ще познава предшестващото го състояние Захария-Елисавета.

Той не променя своето аз-същество и неговата кръв се оказва затворена за регенериращото въздействие. Този човек не познава жертвата на цялостната си природа и не може да я принесе. В най-добрия случай той е готов за жертва и послушание, ако е сигурен, че в замяна ще получи нещо значимо за собствения си аз. Ако неговата жертва не бъде възнаградена според очакванията, възниква интензивна болка. Това обаче не е болката на човека, който е затънал в този свят, а болката на разочарования аз-човек.

Чрез негативната отразяваща функция на Праатома този човек наистина може да влезе в редиците на учениците на Духовната школа, да разбере до едно определено ниво Универсалното учение, да изпита в известни граници неговото очарование, но не може в ни най-малка степен да достигне до собствена активност чрез силовото поле на четирите лъча, защото неговата магнитна система не допуска това и напълно затваря всички входи към съществото и кръвта.

Вижда се, че такива ученици допускат в собствения си живот най-големите грешки и от тях произлизат пречещи на делото влияния и начини на поведение. В такъв случай за тях може да се приложи единствено познатата ви молитва: „Господи, прости им, защото те не знаят какво правят“. Те са в състояние единствено да реагират чисто диалектично на това, което Духовната школа изисква. Тези ученици трябва да чакат, докато в тяхното същество се отворят нови магнитни възможности, колкото и много да ни се иска да им помогнем и да ги подкрепим, защото и те са паднали Божи деца.

Духовната школа също трябва да чака, докато при тях огорчението и негодуванието поради съпротивата, която изпитва азът, след много страдания и опитности се превърне в болката на разкаянието, а тяхното надменно и много брутално поведение, което е сигнатурата на такива хора – се превърне в смирение пред Бога и хората. Защото едно такова смирение доказва, че Дванадесетте пазители на Съкровищницата на Светлината са могли да запалят нещо от Светлината в дванадесетте латентни магнитни ядра на ауричното същество. От този момент нататък една група от нови магнитни силови линии ще докосват съответните точки в главата и сърцето.

Формира се едно ново магнитно състояние. И в тази промяна на цялостното същество, лъчите на Гносиса, които докосват Праатома, могат да започнат своята прекрасна работа и да я продължат. Тогава семето не намира вече скалиста земя, а една подготвена нива, в която може да израсне към превъзможването, към победата. Затова Духовната школа на Златния Розенкройц иска да събере в своето силово поле преди всичко съществата с Духовна искра, които въз основа

на естеството на своето аурично същество наистина могат да бъдат свободни зидари.

Ние трябваше да ви обясним това, преди да можем да продължим с разискването на Евангелието на *Пистис София*. Защото, който притежава тази прекрасна и освобождаваща сигнатура, този Праатом, може да разцъфти като роза, която наистина може да се нарече Роза на Розите. Така както Иисус Христос има своите 12 апостоли, така кандидатът притежава в сърцето си Христовото същество. И в един широк кръг тази Роза на Розите обгръща своите дванадесет служители, дванадесетте ученици в 12-те нови магнитни аурични сили на шестия пръстен, които продължават делото на Розата до изпълнението.

Който е обгърнат от този апостолски кръг, притежава един кръг, който не е в състояние да прави и да желае нищо друго, освен съвършено да служи на Христос, който се нарича Роза на Розите.

15

Петте помагачи

Ние подробно разгледахме микрокосмичната структура на съществуването с Праатом, което иска да върви по Пътя на освобождаващия живот. Продължаваме това обяснение с помощта на 8-ма глава от *Пистис София*, от която ще цитираме следното:

„Когато настъпи вашето време, вие се родихте в света, без във вас да са души на архонтите. Така получихте една част от силата, която беше вдъхнал в този свят последният помощник. Това е силата, която сега е смесена с всички невидими и с всички архонти, и всички еони, с една дума, смесена е с този свят на покварата.

Тази сила, която в началото създадох от самия себе си, вложих в Първата заповед. И Първата заповед вложи една част от нея във Великата светлина. Великата светлина вложи една част от това, което беше получила, в петте Помагачи. Последният от Помагачите взе една част от това, което беше получил, и я вложи в сместа. И тази част сега се намира във всички, които живеят в света на смесването, както току-що ви казах.“

Така говореше Иисус на учениците си на Елеонската планина. И добави: „Радвайте се и ликувайте, защото времента се изпълниха“.

За да разберете добре какво се има предвид с този цитат, още веднъж насочваме вниманието ви към следното:

Ауричното същество на едно същество с Духовна искра освен действащия магнитен небосвод притежава и една латентна, угаснала магнитна система. Докато тази латентна система все още не показва никаква дейност, способността на Праатома в сърцето за възприемане на импресии не е способна на никаква освобождаваща активност.

Наистина, поради тази способност на Праатома за възприемане на импресии, въпросният човек ще се интересува в някаква степен от освобождаващия живот и евентуално ще се присъедини и към Духовната школа, но и по-нататък ще продължава да отстоява напълно своя аз, следователно ще бъде недостъпен и напълно затворен откъм кръвта.

Един такъв човек е готов да се запознае с философията на Школата и при това може би и усърдно да разпространява тази философия. Той ще счита самия себе си за напреднал, тъй като е възприел едно закономерно жизнено поведение, но никога не може да бъде окачествен като истински ученик.

Един ученик е човек, който жертва собственото си себе, аза. Който принася тази жертва, трябва да стане годен за това чрез латентната магнитна система на ауричното същество. Защото магнитните лъчи и силовите линии, които излъчва ауричното същество, се събират в светилището на главата и в светилището на сърцето, и в своето единство формират аза и заедно го поддържат. Ето защо, ако тези силови линии все още произлизат от обикновената, природната магнитна система, нито една импресия на Гносиса не може да въздейства наистина сломяващо в личността, а най-много да е повод да се кокетничи с Школата и нейната философия.

Затова един действащ Праатом винаги трябва да работи съвместно с една също така действаща част на преди това напълно латентната, спяща първоначална магнитна система. Тук става въпрос за дванадесет първоначални магнитни точки. Когато тези дванадесет сили започнат да действат в някаква степен, в центъра на главата и сърцето ще станат видими дванадесет силови линии. Тогава в системата на смъртта сякаш се е отворила една врата и силата на Розата може не само да влезе, а и да започне работата.

Когато Розата на сърцето може да излъчва, тогава Господ Иисус е роден в човека и е избрал своите дванадесет апостоли като един ауричен апостолски кръг. Този кръг ще продължи освобождаващото дело на вътрешния Христос до изпълнението. Ето защо може да се установи, че всеки ученик, който съумее да подтикне към раждане вътрешния си Христос и осъществява своя апостолски кръг, ще има успех.

Всеки търсач притежава вътрешния Христос. Това е Праатомът или Розата. Но докато тази Роза остава пъпка, скрита под своите венчелистчета, тя не може да разцъфти. Докато тази Розова пъпка се разпознава като ваше притежание само теоретично, философски, вие фактически изобщо не познавате вътрешния Христос. Библията свидетелства за това с образния си език: „Той е сред вас, но вие не го познавате“.

За да се познае Розата, за да се усети ароматът ѝ и да се влезе в градината на Розите, човекът трябва да извърви подготвящия път на Йоан. Мъката, която азът изпитва поради съпротивата в природата на смъртта, след много страдания и опитности трябва да се превърне в болката на разкаянието и в смирение пред Бог и хората. Това смирение ще докаже,

че Дванадесетте пазители на Съкровищницата на Светлината са възпламенили дванадесетте първоначални аурични магнитни точки на освобождението. И тогава дванадесетте ученика се нареждат около Господаря на Граала на Свещената Тайна вечеря.

Но това не е всичко. Разказва се, че при раждането на Иисус над обора на неговото раждане светела звезда, една сияеща петолъчна звезда. Тя стояла неподвижно над рождението място и мъдреците от Изтока дошли, водени от чудната звездна светлина, за да окажат почит на детето.

Не намирате ли за странно, че в толкова много свещени писания се говори за една такава петолъчна звезда? Възвишеното душевно тяло, т.е. новата одежда на ученика, също се изобразява с една петолъчна звезда. Тя е символът на първоначалния човек. Петте точки на този петобъгълник съответстват на главата, двете ръце и двата крака, т.е. на петте отличителни знака на съвършеното ученичество. Ако тези пет знака се свържат с линии се получава петолъчната звезда, петте отличителни знака на Човешкия Син. „Звездата стояла тихо над обора“. Пет отличителни знака: разпознават ли петте помагачи, за които говори *Пистис София*?

Това петорно единство само по себе си е една мистерия. Помислете за семенните атоми. Това са атомарни принципи, които остават да съществуват след смъртта и при една нова инкарнация отново се вмъкват в новото тяло. Това са седем семенни атома, и в света на диалектиката това са седем вериги, с които микрокосмосът е окован за колелото на раждането и смъртта. Семенните атоми са разпределени в личността, както знае всеки, който е изучил езотеричната литература.

Тези семенни атоми обаче нямат нищо общо с чудната звезда на Витлеем. Всичките седем семенни атома на първоначалния небесен образ се намират в Праатома на сърцето. Розата на сърцето, вътрешният Христос е една седемлистна Роза. Когато тази седемлистна Роза разцъфне, когато вътрешният Христос се роди, изгрява също и петолъчната звезда. И за ученика, който знае как да отпразнува този рождествен празник, може да се каже: „Видяхме звездата на Изток“, което означава в мястото на рождението, в момента на раждането.

Ако искате да разбулите тази мистерия, трябва да приложите следния метод: Представете си Праатома като седем атома, които се движат по една орбита. Сега, когато чрез забиването на кръста в земята се състои празника на рождението, и новосътворяването или трансфигурацията започне, седморният атом сякаш се пръсва чрез докосването на Гностичния огън. Разцепва се. Разделя се на седем атома, и възниква една могъща светлина. Чрез тази атомна експлозия кандидатът е като обхванат в пламък, и седемте принципа на този пламък образуват една фигура: печата на истинския, първоначалния човек.

Но това все още са само принципи, още не е абсолютно осъществяване. Един от седемте принципа обаче остава в сърцето, на върха на дясната сърдечна камера, като център на новия атомарен образ. Един втори принцип се разгръща, изпълва целия микрокосмос и образува пентаграма, светлинната дреха. А петте останали се намират вътре в пентаграма и кореспондират с главата, ръцете и краката. Тези пет бихте могли да наречете планети, първите две – слънце и луна. Така те формират вътре в новия ауричен зодиак една съвършена,

нова слънчева система. Когато се казва, че Розата се изявява и ароматът ѝ се усеща, тогава се има предвид това микрокосмично атомно разцепване на Праатома.

В Пистис София петте атома, които се намират в светлинната дреха се наричат „петте помагачи“. Защото петте помагачи на другите две листенца на Розата – светлинната дреха и нейното ядро в сърцето, които излъчват едно позитивно и едно негативно лъчение, фактически все по-силно контролират цялостната диалектична система. Тези пет помагачи осъществяват процеса на трансфигурация.

Когато една такава звездна система застане над един ученик, тогава тази светлина се вижда отдалеч и мъдреците и силите на Братството се стичат там, за да окажат почит на новороденото. Те жертват злато, благовония и миро: златото на Духа, благовонията на гностичната свързаност и мирото на пречистването. Един такъв ученик е станал истински розенкройцер. На него с право му се казва: „Радвай се и се весели, защото твоето време се изпълни“.

Така сега вие познавате мистерията на разцъфващата Роза. Ако махнем всичко несъществено и излишно, това означава, че Праатомът, в своето диалектично състояние на пленничество, е само една седемлистна Роза, затворена в пъпка и неспособна на каквато и да било освобождаваща работа, един принцип, който може да направи падналия Божествен човек способен да върви по Пътя на спасението. Той е една потенциална Христова сила в един човешки тип, за който може да се каже: „Казвам ви, вие сте богове“. Но този бог трябва сам да се освободи от оковите си.

За хората от този тип обаче не може да се каже: „Вие сте формиращи се богове“. Това би било лъжа, една голяма измама. Вие не сте формиращи се богове, защото това би означавало едно постепенно развитие, една еволюция, едно бавно напредване и издигане. Ние отричаме това. С тази измяна падналият човешки род еони време е мамен и държан в плен на една заблуда. Това е главното, което отличава нашата философия от съвременните теософски идеи.

Няма еволюция на истинския човек, а само една революция на стария човек. Старият човек трябва да изчезне, да загине, истинският човек трябва да бъде роден. Той е пленен в пъпката на Розата, а тя може да се разтвори единствено чрез могъщия огън на Гностичното слънце. Старата природа трябва чрез себенеутрализация¹ да проправи пътя, за да могат лъчите на Новото слънце да достигнат пъпката на Розата. Пъпката на Розата ще расте, ако вие желаете да се смалявате. Това е тайната на освобождаващия огън.

Вие можете да се радвате за това, че притежавате пъпката на Розата, защото тя е базата за великото Дело. Но бихте могли да направите грешката да спрете дотук, да се задоволите с това притежание и да си кажете: „Аз съм същество с Духовна искра. Аз съм дете на Бога. Аз съм розенкройцер“. И вие се осланяте на това и в самодоволство или бруталност се държите така, сякаш това е така.

Вие наистина сте розенкройцер, един Божи син, вие действително притежавате една Розова градина, едва тогава, когато чрез великия Огън се възпламени великата Светлина и видите петте Помагачи. Тогава напълно сте се разтворили в

¹ Б.пр. утихване на активностите на аза

Розата, тогава отново сте някогашният крилат човек. Тогава притежавате крилата и мощта на Божиите синове.

Тогава едното е станало седем,
седемте – две,
двете – пет,
и петте отново едно.
Който може да разбере това, нека го разбере!